

честити и сияющи, се поуталожихъ. Тѣ не можахъ да се нарадватъ единъ на други. Рада бѣше прѣлестна тѣй, освѣтена отъ любовта си. Ней се струваше Бойчо по-хубавъ въ това селско облѣкло, изъ което още по-рѣзко излязахъ умнитѣ изразителни чѣрти на мжжката му физиономия.

— Та какво правишъ ти, пиле? казваше ѝ той; — та ти, клето дѣте, си се прѣобърнала на страдалница! Азъ те убихъ, азъ те принесохъ въ жертва, Радо... И ти нито ме кориншъ, ами сѣ тая любяща душа, това нѣжно сърдце, родено само да плаче, да милѣе и да се гали!... Прости ме, прости ме, Радке! И Огняновъ ѝ стискаше ржцѣтѣ въ своитѣ и се губеше въ дълбочината на голѣмитѣ ѝ блѣстящи очи.

— Да те простѣжъ? нѣма да те простѣжъ! викаше тя галено — сърдита. Та какво е това отъ тебе? да умирашъ — и азъ да се не мъжъ? Па поне да ми небадишъ съ едно словце... Ахъ Бойчо, Бойчо, недѣй веке умира; за Бога; нѣма да те оставѣжъ... искамъ да бѣдѣ сѣ при тебе, да те вардѣж, като очитѣ си, да те обичамъ много, много, и да ти се радвамъ... Ти си странно страдалъ, Бойчо, нали?... Ахъ Божичко, каква съмъ луда! Нито те питамъ, какъ си минѣлъ, какво си патилъ прѣвъ толкова мѣсеци, прѣвъ тия страшни вѣкове за мене!...

— Много патилъ... и много прѣмеждия, Радо... но имало единъ Господъ и за насъ, и пакъ се сбрахме.

— Не, не, ти ми раскажи по тънко всичко, всичко... Азъ искамъ да знажъ... та то такива истории се тъчахъ за тебе, такива слухове, едни отъ други по-проклети... Боже, какъ нѣматъ хората милость, ами измислюватъ такива нѣща!... Раскажи ми, Бойчо! Сега си живъ и при мене, и азъ можъ куражлийски да изслушамъ всичко, каквото си истеглилъ, колкото страшно и ужасно да бѣде.

И тя го гледаше умолително, съ неизразима любовъ и участие.